

върнемъ пакъ въ Одесса, гдѣто намѣрихмы всичкійтъ си имоть распилънъ. За клѣтыйтъ си баща не можѣхмы нищо да ся научимъ. За това ный заминахмы послѣ въ Бессарабія, гдѣто майка ми може да прибере нѣкои остатки отъ едно наслѣдство, та можѣ и да мя въспитае до колкото ѝ позволиха средствата. Съ надежда да намѣримъ тука, — въ Търново, единъ нейнъ чича додохмы тука, гдѣто намѣрихмы и чича си умрель. Сега живѣемъ въ този градъ седемъ години не безъ утѣшеніе. Клѣтата ми майка, която ще въскресе като изъ гробъ, като тя види, много тегли и все е нажалена.

Лулио, става.

Великъ еси Господи, и велики чудеса Твоя! Само Твоего всемогъщество, Господи, може да извършва такива чудеса! Елате, елате да ви пригърна, мои любезни чада! слѣйте и двама ви радостъта си съ радостъта на баща ви!

Стоилъ.

Вый сте баща ни?

Марія.

Вый ли сте баща ми, за когото още плаче клѣтата ми майка?

Лулио.

Да, дщърко моя! Да, сыноко мой! (при-